

Току що излѣзълъ изъ гората, зачулъ орлякъ врани грозно да грачатъ.

„Защо ли грачатъ тия врани? си дума пакъ Ваньо. Що ли искатъ отъ мене? Ха, сетихъ се: тѣ сѣ гладни, искатъ да си похапнатъ отъ кашата на калния пѣтъ. Ще имъ хвърля моитѣ лѣжници, за да се наядатъ“.

Хвърлилъ имъ Ваньо лѣжичитѣ и си продължилъ пѣтя. Нѣколко врани кацнали на земята, поклѣвали лѣжичитѣ и си хвъркнали.

Стигналъ Ваньо въ село съ праздна талига и влѣзълъ засмѣнъ при майка си.

— Купили, синко, нѣщата отъ града? попитала майка му.

— Купихъ, мамо, всичко накупихъ.

— Дай ми тогава брашното да замѣся пита!

— Азъ го изсипахъ на калния пѣтъ, за да изсуша калъта, казалъ Ваньо.

— А какво ще ядемъ, глупако, извикала ядосаната майка.

— Дай тогава маслото!

— Съ него пѣкъ намазахъ талигата да не скърца.

— Дай ми солъта!

— Съ нея посолихъ водата да пие коньтъ

— Е тогава донеси другитѣ нѣща!

— Тѣхъ пѣкъ оставихъ на елхитѣ и гаргитѣ, казалъ безгрижно Ваньо.

Натѣжила се майката отъ глупавитѣ работи на сина си и жално заплакала. Най-послѣ въздѣхнала и казала: „Ехъ, *глупавичъкъ*, е нашъ Ваньо, но пѣкъ си има *добро сърдце*“.

